

Harb-i umuî'den daha önemli ne olabilirdi ki?

Ahmet Bey: “Üstad Hazretleri Emirdağ Lâhikasında “Meyvenin dördüncü meselesini çok defa okuyunuz” diyor. Bunun hikmeti nedir? Dördüncü Meselenin konusu nedir?”

BÂKİ VAZİFEMİZİ İHMAL ETMEMELİYİZ

Meyvenin dördüncü meselesini çok defa neden okumamız gerektiğini Üstadımız zikretmiştir. Bunları şöyle özetleyebiliriz:

- 1- Dünyevî merakaver meselelere bakmaktan sakınmak.
- 2- Baki vazifelerimize fütur getirmemek.
- 3- Kuvve-i maneviyemizi kırmamak.1

HARB-İ UMUMİDEN DAHA BÜYÜK BİR HADİSE

1940'lı yıllarda dünya tıpkı bu günkü gibi yeniden bir savaş nöbetine girmiştir. Büyük zalim devletler dünyayı yeniden paylaşmak için yine birbirlerine kurşun sıkıyorlar. Haliyle bu durum dindar da olsa, âlim de olsa insanlarda vazgeçilmez bir merak uyandırıyor. Ve hemen herkes camiye ve cemaati bırakıp radyo dinlemeye koşuyor.

Oysa Bediüzzaman Hazretleri dünyanın halini hiç merak etmiyor. Talebeleri, “Bundan daha büyük bir hadise mi var? Veya onunla meşgul olmanın zararı mı var?” diye soruyorlar. Bediüzzaman'ın bu suale verdiği cevap kıyamete kadar güncelliğini koruyacak cinstendir.

ÖMÜR SERMAYESİ PEK AZDIR

Bediüzzaman cevabında, “Ömür sermayesi pek azdır; lüzumlu işler pek çoktur.” dedikten sonra, birbiri içinde altı büyük daire çiziyor:

- 1) Kalp ve Mide Dairesi: Bu birinci daire en küçük; ama vazife en büyüktür. 2) Ceset

ve Hane Dairesi. 3) Mahalle ve Şehir Dairesi. 4) Vatan ve Memleket Dairesi. 5) Küre-i Arz ve Nev'-i Beşer Dairesi. 6) Zîhayat ve Dünya Dairesi: Bu altıncısında ise daire en büyük olsa da, burada herkesin vazifesi yoktur.²

HERKESİN BAŞINDAKİ DÂVÂ

Birinci dairede vazifenin büyüklüğü, imanı, ahlâkı, ameli ve ahireti ilgilendirdiği içindir. Büyük-küçük, dindar-dinsiz, siyasetçi-vatandaş herkes kalp ve mide dairesinde vazifelidir. Kalpte imanın tahkiki bir biçimde yerleşmesi en başta ahirete imanla gitmek için gereklidir. Midenin helâl şeylerle beslenmesi, haramdan uzak tutulması ahiret noktasından önemlidir.

Bediüzzaman'ın ifadesiyle, bu ahir zamanda ölüm herkesin başına öyle bir dâvâ açmış ki, her insan eğer Alman ve İngiliz kadar kuvveti de olsa, serveti de olsa o tek dâvâyı kazanmak için verecektir. O dâvâ: İmanla ölmek ve ebedi Cennet mülkünü kazanmak dâvâsıdır.

Bu zamanda çoklar bu dâvâyı kaybediyorlar. Hatta Bediüzzaman bir yerde ölen kırk kişiden ancak birkaç tanesinin bu dâvâyı kazandığını, diğerlerinin kaybettiğini keşfen görüyor.

Bediüzzaman burada soruyor: "Acaba bu kaybettiği dâvânın yerini, bütün dünya saltanatı o adama verilse doldurabilir mi?" İşte Risale-i Nur herkese bu ebedî dâvâyı kazandıran hakikatlerle doludur. Fakat ne hazindir ki, büyük daireler cazibe merkezleridir. Adam kalbini ihmal ediyor, imanını ihmal ediyor, ahlâkını önemsemiyor, ameline bakmıyor, midesine ne girdiğine dikkat etmiyor; ahiretle ilgili önemli vazifelerini terk ediyor. Bakıyorsunuz memleket kurtarmaya kolları sıvamış! Öyle siyaset konuşuyor ki, sanırsınız mebus, ya da müsteşar veya diplomat!

TARAFGİRLİK HASTALIĞI

Böyle meraklar insana ahiret açısından kaybettiriyor. Afakî ve aldaticı bir merak cemaatini ihmal ettiriyor. Tarafgir oluyor; taraf olduğu cephenin yanlışlarını hoş görüyor, zulmüne ortak oluyor. Bu ayrı bir vahamettir! Tarafgirliği yüzünden cemaatini ve ahiret kardeşlerini kırıp incitiyor. Cemaatinin şevkini bozuyor, hizmetlerine zarar veriyor! Bu ayrı bir vahamettir! Oysa böyle afakî meselelerde cemaatinin bir ortak akli vardır; bu ortak akla kanaat etse başka bir afakî derdi kalmayacaktır.

Bunu biliyor, ama itimat etmiyor! İtimatsızlığını içinde saklama kadirşinaslığını göstermiyor. Kendi kanaatini muhkem bir mesele gibi savunuyor! -Oysa böyle afakî

meselelerin muhkem ve tartışmasız olma imkânı -yapısı dolayısıyla- yoktur! Seninki de bir kanaatten ibarettir! Fakat sen kanaat-i hususiyen için cemaatini taciz ediyorsun! Vahim olan budur!

Cemaatin řahs-ı manevisi böyle dalgalanmalardan zarar görüyor.

Dipnotlar:

1. Emirdağ Lâhikası, s. 90.
2. Asa-yı Musa, s. 34-36.